

„Prorok” z Berlina

Powodzenie i koniec czarodzieja Weissenberga

Część mieszkańców Berlina po-
grążona jest w rozpacz i żalobie.
Przed gmachem berlińskiego wie-
nienia Moabit gromadzą się tłumy
mężczyzn i kobiet, oczekujących
wyroku na ich „boskiego mi-
stra” Weissenberga. Po chwili
rozchodzi się wieść, że Weissen-
berg skazany został na półtora ro-
ku więzienia.

Któż to jest p. Weissenberg,
którego uwięzienie wywołuje taką
sensację w Berlinie? Jest to
człowiek, który zrobił dość fanta-
styczną karierę, tworząc na tere-
nie Rzeszy a zwłaszcza na terenie
Berlina sektę religijną, coś w ro-
dzaju tak rozlicznych sekt ame-
rykańskich. Działał tak sprytnie i
tak się umiał zabrać do rzeczy,
że uzyskał bardzo licznych zwol-
enników, a jego wspaniała rezy-
dencja stała się prosto celem
pielgrzymek dla wyznawców.

P. Weissenberg bawił się rów-
nież i w reorganizację istnieją-
cych urzędów społecznych, propa-
gując zaprowadzenie nowego
porządku na świecie. Wydał po-
nadto pismo, które rozchodziło się
w stu tysiącach egzemplarzy, a
na łamach jego oczyma, z za-
mieszczając artykuły, które propa-
gowały jego zasady. Znalazło się
wiele wielu zaślepionych fanaty-
ków, którzy poczytywali słowa je-
go za objawienie.

WŁADCA CIAŁA I ZMYŚŁÓW

Jeszcze przed wbuchem wojny
światowej weszła w Niemczech
gwiazda „proroka” Weissenber-
ga. W pierwszych latach swojej
praktyki trudnił się znachorstwem
i był jednym z tych licznych
oszustów, którzy pod pozorem
znajomości jakichś tajem-
nych leków, wyprawiają tych,
którzy im zaufają, na tamten świat.

Jednakże znachorstwo, nie było
zbyt opłacalne, gdyż Weissen-
berg postanowił rozszerzyć za-
kres swojej działalności i oznaj-
mił, że miewa cudowne widzenia.
Ponieważ zarówno kościół ewan-
gelicki jak i katolicki nieprzy-
chylnie odnosiły się do jego oszu-
dzać nabożeństwa w swoim wia-
snym domu.

Oczywiście, że znaleźli się wier-
ni, a właściwie raczej wierne, które
licznie przybywały w owe u-
stalone dni, kiedy „prorok” Wei-
senberg miewał wizje i padały
twarzą do podłogi, słuchając je-
go „proroczych” słów, a szcze-
śliwie byli, gdy mogli dotknąć
się jego szat. Co właściwie Wei-
senberg przepowiadał w swoich
„proroctwach” — niewiadomo.

Dość, że była to masa tajemni-
czych i oszałamiających słów, które
imponowały ciemnym ludziom.
Było jeszcze coś innego, co
sprzyjało pomyślnemu rozwojowi
interesów „proroka”, a mianowicie
występował także, jako lekarz-
cudotwórca. Leczył przeważnie
dzieci, chociaż nie brakło wśród
jego pacjentów i ludzi dorosłych
i wykształconych i należących do
sfer towarzyskich. Leczenie odby-
wało się w ten sposób, że Wei-
senberg rozkazywał położyć pa-
cjenta na stole, na miejsce chore
kładał jakąś glinianą czarkę, o której
twierdził, że jest „uświęcona

przez Boga”, a następnie przed
oczyma chorego wykonywał usy-
piające ruchy dłoni. Była to po-
 prostu najwzajemniejsza suges-
cja. Ilekroć razy choroba sama
przez się przeszła, oczywiście po-
czytywano to za cud. Jeśli chory
umierał, „prorok” oznajmiał, że
taki był wyrok z nieba.

WYPEDZANIE DJABŁA

Specjalnością zaś szczególną
Weissenberga było wypędzanie
djabła. Wypędzał djabła we wszy-
stkich możliwych okolicznościach,
wszystkie bowiem zjawiska, jak:
choroba, niepowodzenie, objawy

chorób nerwowych, podciągał pod
złośliwe djabełskie psoty. Upo-
szony przez wiernych zabierał się
wtedy do zwalczania syna piekiel
przez wygłaszanie szeregu cytów,
których przeważnie nikt nie ro-
zumiał. Dość powiedzieć, że te
wszystkie hokusy pokusy miały
duże powodzenie i że płacono mu
za to nieźle, tak, że dorobił się
poważnego majątku. Dość wspom-
nieć, że miał własną willę-pała-
cyk, a pozatem był właścicielem
czynszowej kamienicy w Berlinie.
W wolnych od innych zajęć chwila-
ch, zajmował się przenikaniem
przyszłości, a dopomagały mu w
tem jakoby skwapliwie wywołane
przez niego duchy wielkich ludzi.
Napoleon, Bismarck czy też Fry-
deryk Wielki chętnie i ujrzejmie
zjawiali się na seansach — jak
twierdził Weissenberg — i oczy-
wiście wygłaszali to, co chciał po-
wiedzieć „prorok”.

Żołądek wielkiego transatlantyku
W spiżarni M. S. Piłsudski

Polskie statki słyną szeroko z
wyborowej kuchni, a sławę tę po-
większa i rozpowszechnia każdy
pasażer po odbyciu pod polską
banderą podróży lub wycieczki
morskiej. Poziom sztuki kulinar-
nej na statku nie jest bynajmniej
rzeczą drobną lub nieważną. Pod
czas podróży morskiej, gdy orze-
żwiającej powietrze zaostroza apetyt,
przyjemność spożywania do-
brze przyrządzonych potraw od-
czuwa się stokrotnie silniej, niż
na lądzie. Poza to ilość i jakość
posiłków wpływa na zdrowie i
samopoczucie pasażera, nie za-
tem dziwnego, że pieczę nad kuch-
nią powierza się na naszych stat-
kach wybitnym fachowcom w
dziedzinie kulinarnej.

Byłoby bezcelowem zachwala-
nie znanej ze swych zalet pol-
skiej kuchni, warto natomiast za-
poznać się ze składem spiżarni
na naszym nowym statku transat-
lantycznym „Piłsudski”. Trudno,
naturalnie, z zupełną dokładno-
ścią obliczyć dzienny rozchód ar-
tykułów spożywczych na statku,
gdyż zarówno ilość pasażerów
jak i apetyty bywają różne w cza-
sie każdej podróży. Ale spiżarnia

statku musi być hojnie zaopa-
trzona na wszelki wypadek. Naj-
bliższa, inauguracyjna podróż
M/S „Piłsudski” przedstawia się
w świetle cyfr, ilustrujących za-
potrzebowanie dzienne artyku-
łów spożywczych — zgoła sensa-
cyjnie.

M/S „Piłsudski” zużyje w cza-
sie pierwszej podróży 9000 kg.
mięsa, 1400 kg. wędlin, 6000
sztuk drobiu oraz 70000 sztuk
jaj. Oprócz tego pasażerowie M/S
„Piłsudski” pożywić się będą
w czasie oglądania pięknych wido-
ków morskich kompotami w ilo-
ści 7000 kg. a owoców zjedzą
6000 kg. Serów, śmietanki, śmie-
tany wyjdzie w czasie podróży
1000 kg., mleka skondensowanego
1000 puszek, cukru 3000 kg., ka-
wy i herbaty 400 kg., a samej soli
i przypraw 600 kg.

Na zakończenie należy dodać,
że do sporządzonych smacznie po-
trać wypije się 2600 butelek win
i wódek, 800 beczek piwa i 3000
butelek lemoniady, a wypali się
przy tem 140.000 papierosów.
Jakże blade wydają się wobec
tych cyfr proporcje legendarnego
Gargantui!

21 żubrów
posiada Polska

Hodowla żubrów w parku Na-
rodowym w Białowieży rozwija
się nadal pomyślnie. W marcu r.b.
przybyło do zwierzyńca białowie-
skiego dwie sztuki czystej krwi
pochodzenia białowieckiego, spro-
wadzone ze Szwecji w drodze wymi-
any. Znajduje się między nimi
3-letni „Bjornson”, ostatni ży-
jący stadnik z linii białowieckiej.
W ten sposób zostały zebrane w
Białowieży wszystkie żyjące jesz-
cze żubry pochodzenia białowie-
skiego w ilości 4 sztuk.

Ponieważ stado pszczyński
wywodzi się również z Białowie-
ży, więc Polska zajęła pod tym
względem stanowisko wyjątkowe
i wyjątkowe.

To samo dotyczy zresztą ogól-
nej ilości żubrów czystej krwi,
których Polska posiada 21, znaj-
dując się w ten sposób na czele
wszystkich krajów. Ogółem bo-
wiem żyje na świecie

Wraz z żubro-bizonami znajdu-
je się obecnie w Białowieży 17
sztuk.

godę, wracała pieszo do swego mieszkania, ulegając tak
właściwej Anglikom dbałości o higienę życia codzien-
nego. Kuchnia w łazience zastępowała kuchnię. And-
rey spożywała skromny posiłek, złożony z jaj, zinnego
mięsa i owoców. Myła talerze i miała nareszcie spokój
po całodziennym pracy z uczniami. Kominiek, gramofon
(ostatni dar ojca) i książki. Zapalała papierosa, jedyny
zbytek, na który sobie pozwalała i przy dźwiękach fox-
trotta, walcu lub tanga czytała powieści — teraz zaczy-
nała żyć.

Książki wypożyczała u pani Turpin, autorki „Gram-
tyki dla wszystkich”.

Pani Turpin, po śmierci męża, który był profesorem
liceum w Calais, prowadziła czytelnie. Andrey poznała
panią Turpin w Boulogne, gdzie bawiła z chorym ojcem
w 1929 roku. Pan Perry Greenwood chory i zrujnowa-
ny, zmarł nagle na serce.

Pani Turpin, osoba okazałych kształtów, wylana
i uczuciowa, zaopiekowała się serdecznie biedną, młodą
Angielką, która cios swój zniosła tak dzielnie. Zanim
nadeszły pieniądze do rodziny z Manchesteru, pani Tur-
pin zajęła się pogrzebem. otoczyła Andrey troskliwą
opieką i wreszcie znalazła jej posadę na pensji p.
Tramon.

Tak się właśnie złożyło, że panny Tramon chciały
się pozbyć nauczycielki angielskiego pani Blake, która
zbyt często zaglądała do kieliszka i drzemala w czasie
lekcji, nie budząc się nawet na odgłos dzwonka. Potrze-
bowaly również opiekunki klasy, gdyż poprzednia ucie-
kla z profesorem gimnastyki.

— Panna Greenwood jest perfekcją — oświadczyła
pani Turpin pannom Tramon, wychodząc w następną
niedzielę z kościoła. Obie były jednakowo ubrane we fio-

letowe suknie i rezedowe kapelusze.

— Panna Greenwood jest wykształcona, jest, nieste-
ty, uboga...

— Ubóstwo nie jest występkiem — przerwała wzru-
szona panna Tramon, wycierając okulary. — Ponieważ
jest uboga — mówiła dalej pani Turpin — będzie chę-
tnie łączyła obowiązki nauczycielki i opiekunki klasy.

— Tego u nas jeszcze nie było — odezwała się star-
sza panna Tramon, z natury bojaźliwa.

— Byłaby to wielka oszczędność — zawyrokowała
młodsza siostra — ale kto to jest ta panna Greenwood?
Kim był jej ojciec?

— Ojciec jej pochodził z Dublinu. Ostatnio mieszka-
li w Manchester. Niendane operacje handlowe w bran-
ży sukiennej zrujnowały go zupełnie. Panie wiedzą, że
Manchester...

— Tak, tak. Wielkie przemysłowe miasto. Z 455.000
mieszkańców — wyrecytowała starsza panna Tramon.

— A czy matka jej żyje?

— Matka dawno umarła. Pochodziła z dobrej ir-
landzkiej rodziny. Panna Greenwood ma 24 lata. Mile
ulożona, bardzo dystygnowana i... — tu pani Turpin
zawahała się chwilę — ...i bardzo ładna.

Siostry spojrzaly pytająco na siebie. Pani Turpin
czempredzej sprostowała swoje zdanie.

— Jest to uroda przyzwoita, surowa. Panna Green-
wood ma duże, myślące oczy, złociste włosy nieco falu-
jące, ale można je gładko zaczesać. Wogóle jest to mło-
da osoba, pełna godności, bardzo poważna, trochę zim-
na. Nigdy nie widziałam jej śmiejącej się, nawet przed
tem nieszczęściem. Obawiam się tylko, czy nie jest za
smutna.

(C. d. n.).

Tragedja w Schaffardon
Zamordowała syna i matkę pod wpływem ataku szalu

Schaffardon jest niewielką wio-
ską w pobliżu słynnego kąpielis-
ka Aix - les - Bains. W wiosce
tej, w ładniutej willi zamieszki-
wał p. Bertin, inwalida wojenny,
który podeszał sezon w kąpielis-
ku prowadził sklep z drobiazga-
mi galanterijnymi. Jego żona
Denise 36-letnia kobieta, była nau-
czycielką w miejscowej szkółce.
Matkęństwo było bardzo szczęśli-
wie, wraz z trójkiem dzieci —
dwoma córeczkami i 15-letnim
synem Rajmundem. Oprócz tego
w willi mieszkała matka p. Ber-
tin, starszuszka 75-letnia.

Dni płynęły pogodnie i spokoj-
nie.

Aż wreszcie, przed paru dniami
willa państwa Bertin stała się
widownią strasznej tragedji, a
mianowicie wieczorem pani Ber-
tin ubrała się w wieczorową suk-
nię i oświadczyła, że udaje się do
Aix - les - Bains. Zamiast jednak
zejść nadół, udała się do pokoju

swojego syna, a domownicy u-
słyszeli okropny krzyk dziecka
oraz krzyk starszej pani Bertin.
Kiedy zdążyli wpaść na górę, o-
czom ich przedstawili się okrop-
ny widok. 15-letni Rajmund le-
żał w łóżku z czaszką roztrzaska-
ną uderzeniem wielkiego, żelaz-
nego pogrzebacza, który trzymała
w dłoni, nieprzytomnie spogląda-
jąca Denise Bertin. W sąsiednim
pokoju leżały zwłoki starszej pa-
ni Bertin, która również poniosła
śmierć od uderzenia zadanego po-
grzebaczem w skroń.

Denise Bertin spojrzala po o-
becnych nieprzytomnie, a następ-
nie unosząc tren czerwonej suk-
ienki, zaczęła schodzić po scho-
dach nadół. Przerażony mąż za-
biegł jej drogę, zapytując:

— Dokąd idziesz, Denise?

— Idę na spacer. Jest tak ci-
udowny wieczór.

Nieszczęśliwą kobietę odwie-
ziono do zakładu dla obłąkanych.

KLEKSY

REWOLWER

Broń przeznaczona do zabija-
nia ludzi na którą trzeba wykupić
pozwolenie starostwa. Pozwolenie
to nie uprawnia jednakże do strze-
lania do ludzi. Dlatego też korzy-
stają najwięcej, z tej broni ban-
dytci, którzy strzelają do ludzi
nie wykupując natomiast na broń
pozwolenia.

BAROMETR

Jest to instrument, który poka-
zuje jaka w danej chwili panuje
pogoda. Jeżeli się jednak wyda-
rzy, że barometr wskazuje słoń-
ce, a przez okno widzimy, że
pada deszcz, nie należy mu wie-
rzyć.

SLIZGAWKA

Posłizgnięcie się na jezdni uli-
cznej grozi wypadkiem. Aby uni-
knąć przejechania, urzęda się w
złazie ślizgawki, czyli specjalne
teren do ślizgania, gdzie wpuszc-
za się ludzi za opłatą i zabezpie-
cza przed jeżdżącymi wehikulami.

KAWIARNIA

Jest to miejsce gdzie przy-
szedłszy samotnie można spędzić
miałą godzinę w bardzo licz-
nym gronie, bez obowiązku prowadze-
nia rozmów.

DOM

Jest to miejsce, gdzie spędza
się długie życie, w bardzo szcu-
plim gronie, bez chwili samotno-
ści z obowiązkiem ciągłego prowa-
dzenia rozmów.

RADJO

Jest to instrument, który do zu-
pny pomidorowej dodaje symfonję
Czajkowskiego, do potrawy ciele-
cej z ryżem dodaje Fausta a do
kompotu ze śliwek, Beethoven.

Gdy wracasz rankiem do domu
„grany w byrdza, instrument ten
każe ci się gimnastykować, gdy
marzysz słodko w fotelu mówi ci
o wyborach do Sejmu, gdy uci-
nasz drzemkę po obiedzie urzadza
ci w pokoju przykryty mecz fo-
otballowy. Gdy jesteś wesół jak
czczygiel, wygłasza nową żalobną
a gdy ponury i bliski samobój-
stwa wykrapia foxtrotta.

AUTO

Wehikul który z Warszawy mo-
że cię zawieźć do Wyszkowa,
gdzie możesz w restauracji wypić
kieliszek wódki.

Z Wyszkowa może cię ten świe-
tlny polykacz przestrzeni zawieźć
do Kiele, gdzie możesz w restaur-
acji wypić... drugi kieliszek wód-
ki. Z Kiele do Częstochowy, z
Częstochowy do Zakopanego, z Za-
kopanego do Gdyni... wszędzie
można się napić kieliszek wódki.
Auto to pożyteczna rzecz.

Jur.

FRANCIS DE CROISSET

2)

DAMA z MALAKKI
POWIEŚĆ

— Znałem ją dobrze.
— Fabrykę?
— Nie. Kobieta.
Sporządłem zdziwiony.
— Historia tej fabryki, jest historią kobiety, histo-
rią miłości.

I zaczął swą opowieść, którą tu podaję. Muszę jed-
nak ostrzec czytelnika, że Udaigora i Rahajong są to
nazwy zmyślone.

Zmieniłem ramy, zostawiając obraz nietknięty.

CZĘŚĆ I.

Andrey Greenwood, nauczycielka angielskiego na
pensji p. Tramon, spojrzala na zegar, który wskazywał
czwartą minut dwanaście. A więc dyktował dopiero
dziesiąt minut, jeszcze pięć i małe uczennice, marszcząc
dziecinne czoła, zaczęły recytować ustępy z Dickensa
akcentem, który już przestał ją śmieszyć.

Jakże była zmęczona życiem! Wciąż te same wykłady,
ciężko to samo od dwóch lat.

Codziennie wychodziła rano z swego mieszkania
i dążyła tramwajem na drugi koniec Calais do szkoły
p. p. Tramon. Lekcje zaczynały się o ósmej, zajęcia ko-
ńczyła o szóstej, gdyż dla zaokrąglenia skromnego bud-
żetu pełniła oprócz wykładów jeszcze obowiązki opie-
kunki klasy. Po ukończeniu zajęć, bez względu na po-

Ceny ogłoszeń:

za miejsce wysokości 1 milimetra przez szerokość jednej szpal-
ty (na wszystkich stronach po 6 szpal): na 1-iej stronie — 1 zł.,
w tekście (wśród artykułów) — 70 gr., w reklamach (wśród ogłoszeń) — 50 gr., na ostatniej stronie —
60 gr. Notatki reklamowe — 1 zł. Komunikaty (specjalne) — 1.50 zł., lekarskie — 30 gr. Nekrologia po
30 gr. Drobne po 20 gr. za wyraz, duże litery w ogłoszeniach „drobnych” liczy się za oddzielne wyrazy,
a tłusty druk — podwójnie. Notatki reklamowe oznacza się cyfrą (N.), a komunikaty specjalne cyfrą
(Kom.). Za terminy druku ogłoszeń Administracja nie odpowiada.

Wydział ogłoszeń: Zgoda 1, tel. 691-56 — biuro czynne od godz. 9 rano do 6 wiecz.

Kierownik: Tadeusz Ucieczyński.